

บทนำ...

ในตอนเช้ามีคของวันอังคารที่ 16 กันยายน 2551 ลูก ๆ และหลานของคุณพ่อกิมเซียว ได้นั่งปรึกษากันว่ายังมีอะไรที่คุณพ่อยังเป็นห่วงกันอยู่หรือไม่ เพราะว่าอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายของคุณพ่อได้หยุดการทำงานแล้ว ยกเว้นหัวใจของคุณพ่อที่ยังเต้นอยู่ที่ 120-130 ครั้งต่อนาที ซึ่งเปรียบเสมือนกับนักกีฬาที่ยังแข่งกีฬาอยู่ ซึ่งคุณหมอก็ดูแลอาการป่วยของคุณพ่อ ก็ยังบอกว่าคุณพ่อน้อยคนมากที่ความดันตกมาอยู่ที่ 50 /30 แล้ว หัวใจยังทำงานตลอดไม่มีลดลง คุณหมอบอกว่าคุณลุงมีหัวใจแข็งแรงมาก มีคนใช้น้อยมากที่จะเป็นแบบนี้ ซึ่งอาการของคุณพ่อเป็นอย่างนี้มา 2 วันแล้ว พวกเราจึงคิดกันว่าสิ่งที่คุณพ่อน่าจะยังห่วงอยู่ก็คือเรื่องสมาคมจับชาฮีส และเรื่องโรงงาน ก็เลยรีบจัดของไหว้ไปไหว้ที่สมาคม และก็รีบประชุมพนักงานในตอนเช้าวันเลย ซึ่งสิ่งที่เราบอกกับพนักงานก็คือ ตอนนี้คุณพ่อเหนื่อยมากแล้ว แต่หัวใจของคุณพ่อยังสู้อยู่ ขอให้พวกเราทุกคนตั้งใจไปให้เต็มที่ไม่ต้องเป็นห่วง มีหัวหน้างานคนหนึ่งรีบพูดขึ้นมาว่า “เมื่อคืนผมฝันเห็นเค้าแก่มาดูแลพวกเราทำงานกันอยู่ครับ” พวกเราต้องใช้เวลาในการพูดแต่ละประโยค เพราะมันอัดอัดมาก หลังจากที่พวกเราพูดจบ หลานของเราที่เฝ้าคุณพ่อก็โทรมาบอกว่า คุณพ่อหัวใจหยุดทำงานแล้ว ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าคุณพ่อไม่เคยหยุดทำงานเลยจนวินาทีสุดท้ายของชีวิต คุณพ่อเป็นนักต่อสู้ที่ไม่เคยบ่นว่าเหนื่อย ไม่เคยบอกว่าพ้อท้อ มีแต่บอกว่าพ้อไม่ยากให้ลูก ๆ ทุกคนลำบากเวลาพ้อไม่อยู่แล้ว คุณพ่อเป็นคนทำงานหนักมาทั้งชีวิต ท่านเป็นนักคิด นักสร้าง นักทำ นักต่อสู้ ที่เริ่มจากศูนย์ หรือจะเรียกว่าคิดลบก็ได้ จนมาถึงทุกวันนี้ ย้อนกลับไปเมื่อ 3 เดือนที่แล้ว ก่อนที่คุณพ่อจะยอมไปโรงพยาบาล คุณพ่อก็ยังทำงานอยู่ทุกวัน ถึงคุณพ่อก็จะไม่ไหวก็ไม่บอก แต่จะคอยนอนหรือนั่งอยู่ที่เก้าอี้ไม้ตัวยาวในออฟฟิศทุกวัน คุณพ่อก็จะคอยฟังการค้าขายตลอดเวลา ใครมีปัญหา ก็จะถามท่าน ท่านจะเป็นที่ปรึกษาได้ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นเรื่องงานหรือเรื่องการค้าเงินชีวิต

คุณพ่อเคยประสบอุบัติเหตุ ตอนที่นั่งรถแท็กซี่ และมีรถมาชนท้าย เมื่อ 30 ปีที่แล้ว และต้องเข้ารับการผ่าตัดหัวสมองถึง 2 ครั้ง อันเนื่องมาจากสาเหตุมีเลือดคั่งที่สมอง ซึ่งในสมัยนั้นการผ่าตัดสมองยังถือว่าเป็นโอกาสน้อยมาก แต่คุณพ่อก็สามารถรอดชีวิตมาได้ โดยหลังจากผ่าตัดนั้น คุณพ่อก็ทำอะไรไม่ได้ ต้องใช้เวลาเกือบครึ่งปี ในการกลับมาเหมือนเดิม แต่พวกเราคิดว่าคุณพ่อความจำยังดี แกรมยังเก่งกว่าเดิมเสียอีก คุณหมอณรงค์ สุจิตานนท์ ที่เป็นผู้ผ่าตัดให้คุณพ่อ จนถึงปัจจุบันก็ยังเป็นคุณหมอประจำตัวที่คุณพ่ออยู่ คุณพ่อก็ถือว่าเป็นคนใช้ตัวอย่างของคุณหมอ คุณหมอยังพูดว่ามีโอกาสน้อยมากที่คนไข้กลับมาได้ 100% ทุกอย่างแบบนี้ ซึ่งต้องอาศัยกำลังใจที่ดี การใช้สมองอย่างต่อเนื่องและตลอดเวลา ทำให้ระบบประสาทของคุณพ่อสามารถกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้ คุณหมอยังพูดว่า ถ้าหมออายุเท่าคุณพ่อในตอนนี้อาจไม่ได้ทำคุณพ่อของเราแน่

คุณพ่อเริ่มป่วยด้วยการเป็นก้อนเนื้ออกที่บริเวณต่อมน้ำลาย ซึ่งคุณพ่อรักษาและเจ็บเวลาที่มันอักเสบ คุณพ่อจึงตัดสินใจผ่าตัดออกเมื่อกลางเดือนธันวาคม 2550 หลังจากผ่าตัดออกแล้ว คุณพ่อดีใจมากที่ก้อนเนื้อที่ตรวจเช็คนั้นไม่ได้เป็นเนื้อร้ายแต่อย่างใด พักฟื้นเพียง 2-3 วันก็สามารถกลับบ้านได้ และสามารถกลับมาทำงานได้เหมือนเดิมได้ หลังจากการผ่าตัดเมื่อปลายปีที่ผ่านมาแล้ว ประมาณ 4-6 เดือนถัดมาคุณพ่อเริ่มทานอาหารไม่ค่อยได้ เริ่มผอมลง ตรวจเช็คร่างกายทุก 1-2 เดือนก็ไม่พบปัญหาอะไร จนลูก ๆ รู้สึกว่าคุณพ่อเริ่มเหนื่อยง่าย มีอาการกระตุกเป็นบางช่วงที่หัวใจหล่นด้านซ้าย ซึ่งลูก ๆ จะพาแม่ไปโรงพยาบาลเพื่อตรวจเช็คอีกครั้ง ท่านก็จะบอกว่าไว้พ่อกี้ไปแล้วกัน หรือไม่กี่ใช้วิธีพอดีนเข้ามาแล้วก็รับทานอาหารเลย จะได้ไม่ต้องไปตรวจร่างกาย หลังจากเข้าไปตรวจร่างกายเมื่อวันที่ 17 กันยายน 2551 ก็ตรวจพบว่ามีก้อนเนื้อที่บริเวณขั้วปอดด้านขวา ก่อนที่คุณหมอนัดคุณพ่อเพื่อตรวจก้อนเนื้อที่ปอดอย่างละเอียดในอีกสัปดาห์ถัดไป คุณหมอ

ทางด้านประสาท ได้พบความผิดปกติของคุณพ่อในเรื่องของการทรงตัว และการกระตุก จึงได้ทำการตรวจสอบด้วยเครื่อง MRI ที่สมอง คุณหมอก็ได้แจ้งให้พวกเราทราบว่า ได้พบก้อนเนื้อจำนวน 7-8 ก้อนกระจายไปอยู่ทั่วสมอง ซึ่งเปรียบเทียบกับฟิล์มเอ็กซเรย์เมื่อตอนปลายปี 2550 ที่ไม่พบแต่อย่างใด คุณหมอได้แจ้งว่า 99% เป็นมะเร็งระยะสุดท้าย ที่เกิดจากปอด และกระจายไปที่สมอง ซึ่งพวกเราแปลกใจมากที่แกไม่เคยบ่นว่าปวดหัวแต่อย่างใด คุณหมอบอกว่าคุณพ่อโชคดีมากที่ไม่มีอาการปวดเพราะว่าสมองก็อาการฝ่อ จึงทำให้มีเนื้อที่ว่างในสมองที่ก้อนเนื้อร้ายไม่ได้ไปกดทำระบบประสาทที่ทำให้ปวดหัว คุณหมอแจ้งว่าท่านสามารถอยู่กับพวกเราได้อย่างเร็วก็ประมาณ 1 เดือน แต่ถ้าอย่างช้าที่สุดก็คือ 3 เดือน โดยอาการของท่านก็คือท่านจะซึมลงไปเรื่อย ๆ โดยการรักษาจะทำได้คือรักษาตามอาการเท่านั้น

ในระยะ 3 เดือนที่เพิ่งผ่านมานี้ นับเป็นเวลาที่มีค่าอย่างยิ่งสำหรับลูก ๆ และหลาน ๆ ทุกคน เพราะทุก ๆ คนได้ผลัดกันมีโอกาสในการอยู่กับท่าน ได้ช่วยดูแลท่าน ได้พูดคุยได้สัมผัสท่าน ได้มีโอกาสที่ทุก ๆ คนได้มารวมตัวกัน ได้พาท่านไปพักผ่อนด้วยกันทุกวันอาทิตย์ มีความสามัคคีต่อกัน โดยจุดศูนย์รวมดวงใจอยู่ที่คุณพ่อที่ยิ่งใหญ่ของพวกเรา ท่านได้เหนื่อยได้ทำงานอย่างหนักมาแล้วทั้งชีวิตก็เพื่อลูก ๆ หลาน ๆ ของท่าน

ลูก ๆ และหลาน ๆ ทุกคนขอให้ท่านหลับ ได้พักผ่อนอย่างสบาย ไม่ต้องเหนื่อย และไม่ต้องห่วงพวกเราอีกแล้ว พวกเราทุกคนจะรักใคร่สามัคคีต่อกัน จะดำเนินการตามที่คุณพ่อได้สั่งสอนพวกเราไว้ และจะรักษาและสร้างสิ่งที่ท่านได้สร้างไว้ให้กับพวกเราทุก ๆ คน ไว้เป็นอย่างดีที่สุด

.....คุณพ่อกิมเซี่ยว แซ่ตั้ง ได้จากพวกเราไปอย่างสงบ เวลา 08:15 น. วันจันทร์ที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2551 รวมอายุ 82 ปี

ประวัติ...

คุณพ่อกิมเซี้ยว แซ่ตั้ง หรือชื่อภาษาจีนกลางว่า ฉินจินเซา ท่านเกิดเมื่อวันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2470 ที่ตำบลจับซาเฮีย (ในตำบลนี้มีอยู่ 13 หมู่บ้าน) อำเภอเถ่งไฮ่ จังหวัดฉัวเถา ประเทศจีน คุณพ่อเป็นลูกชายคนที่ 3 ของนายตั้งบ่วงฮึง และนางลีเหมงไถ่ ท่านมีพี่น้องรวมทั้งท่านด้วยทั้งหมด 8 คน เป็นลูกชาย 7 คน และลูกสาว 1 คน

ในช่วงวัยเยาว์ของคุณพ่อ ท่านได้เล่าให้พวกเราฟังอย่างติดตลกว่า ท่านเป็นเด็กที่มีสิ่วค้อนข้างคล้ำ อากงกับอาม่า หรือคุณพ่อกับคุณแม่ของท่านนั่นเองเคยยกท่านให้เป็นลูกบุญธรรมกับเพื่อนที่อยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน เพราะว่าประเทศจีนในสมัยนั้นความเป็นอยู่ค่อนข้างลำบาก อาม่ามีลูกถึง 8 คน ถือว่าค่อนข้างมากในสมัยนั้น เลยต้องมีการยกให้เป็นบุตรบุญธรรมกับคนอื่นที่ไม่มีลูกผู้ชาย แต่คุณพ่อไปอยู่กับเพื่อนของอากงได้ไม่นาน ก็ต้องหนีกลับบ้านมาเพราะว่าเพื่อนคุณพ่อไปอยู่ด้วยนั้นเลี้ยงดูท่านไม่ค่อยดี โดยเค้าให้เหตุผลว่าคุณพ่อไม่น่ารัก ผิวคล้ำ และร้องไห้เสียงดัง อยากจะขอเปลี่ยนเป็นน้องของคุณพ่อคนถัดมาซึ่งพวกเราเรียกท่าน “สี่เจ็ก” ซึ่งน่ารัก และขาวกว่า ซึ่งสุดท้ายอาม่าก็ไม่ยอมยกลูกให้ใครเลย และก็ไม่ได้ให้คุณพ่อของพวกเรากลับไปด้วย ซึ่งคุณพ่อเล่าให้พวกเราฟังว่า อาม่าเป็นแม่ที่อดทน ต่อสู้ชีวิต สอนให้ลูก ๆ ได้ดีทุกคน ในตระกูลของเรานั้นถ้านับไปแล้วถึง 7 ชั่วโมง ไม่เคยได้เรียนหนังสือ ซึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ท่านภาคภูมิใจมากที่รุ่นคุณพ่อเป็นรุ่นแรกของตระกูลของเราที่ได้เรียนหนังสือ คุณพ่อบอกว่าลูกทุก ๆ คน ต้องทำงานและมีหน้าที่กิจวัตรประจำวันทำตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว ต้องหาบน้ำ ปลูกผัก ทำอาหาร ช่วยเลี้ยงน้อง ต้องทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย คนในหมู่บ้านบอกว่าคุณพ่อเป็นเด็กที่ฉลาด หัวไวมาก เรียนเก่ง คิดเลขเก่ง ลายมือสวย คุณพ่อเรียนหนังสือได้ประมาณ ป. 7 ของประเทศจีน ซึ่งไม่แน่ใจว่าเท่ากับ

ระดับการศึกษาของไทยประมาณช่วงชั้นไหน แต่คิดว่าไม่น่าจะสูงเท่าไร เพราะว่าคุณพ่อบอกว่าตอนนั้นท่านยังเด็ก ๆ อยู่เลย ก็ต้องออกจากโรงเรียนเพราะว่าคุณครูสอนหนังสือผิด และคุณพ่อทักท้วงแล้วคุณครูไม่ยอมรับ คุณพ่อไม่พอใจคุณครูท่านนี้ โดยการประท้วงเขียนต่อว่าคุณครูที่ห้องน้ำของโรงเรียน และก็ไม่ยอมไปโรงเรียนอีกเลย คุณพ่อได้อาศัยการเล่าเรียนจากสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว การอ่านหนังสือ ท่านเป็นคนทีอ่านหนังสือและจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี บทกวี นวนิยาย พงศาวดาร ท่านอ่านได้ทุกอย่าง จากการที่ท่านได้ทำงานหนัก ตั้งแต่เด็ก ๆ นี้เองจึงทำให้ท่าน และพี่น้องของท่านทุกคน มีลักษณะที่อดทน ขยันขันแข็ง กระตือรือร้นในการทำงาน และสิ่งที่สำคัญก็คือความกตัญญูต่อครอบครัวและผู้ที่มีบุญคุณ

เมื่อคุณพ่ออายุได้ 16 ปี ก็ต้องพบกับเหตุการณ์ครั้งสำคัญคืออาภัง ได้เสียชีวิตลง ทำให้คุณพ่อต้องเปรียบเสมือนกับพี่ชายคนโตที่ต้องดูแลครอบครัว เพราะว่าพี่ชายคนโต และคนรองมาทำงานที่ประเทศไทย หลังจากนั้น 3 ปี พ่อน้องชายคนที่สี่ของคุณพ่อ เริ่มโตขึ้นพอที่จะดูแลครอบครัวแทนได้ คุณพ่อก็ได้ตัดสินใจเดินทางมาประเทศไทย โดยประเทศไทยเป็นประเทศที่ท่านเลือกที่จะมาเพราะว่ามีญาติของคุณพ่อท่านหนึ่งซึ่งพวกเราเรียกท่านว่า "เหล่าเจ๊ก" ที่เป็นน้องกับอาภังของพวกเรามาทำการค้าอยู่ที่ประเทศไทย อีกทั้งพี่ชายคนโต และคนรอง (ตัวแปะกับหมีแปะ) ก็ทำงานกับเหล่าเจ๊กด้วยเช่นกัน คุณพ่อต้องหลบหนีเดินทางมาประเทศไทยด้วยเรือเฮอเมอริส โดยการเดินทางด้วยเรือในสมัยนั้นเรียกได้ว่าลำบากมาก ๆ ท่านเล่าให้พวกเราฟังว่าท่านต้องนำปลาเค็มมาห่อด้วยผ้าแล้วพันไว้ที่รอบ ๆ เอว เป็นอาหารสำหรับประทังชีวิตและต้องคำนวณให้พอกับระยะเวลาในการเดินทางมาที่ประเทศไทยด้วย ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาเป็นเดือนเลยทีเดียว เมื่อคุณพ่อได้เดินทางมาถึงเมืองไทย เหล่าเจ๊กก็มารับและต้องเดินทางด้วยเรือต่อไปที่ คลอง 7 รังสิต โดยทำการค้าเกี่ยวกับการซื้อและขายไป หมีแปะที่ทำงานอยู่กับเหล่าเจ๊ก ก็ต้องเสียชีวิตที่เมืองไทยด้วยโรคมะเร็ง คุณพ่อกับเหล่าเจ๊กได้สักรัก ก็ต้องการเงินจำนวนหนึ่งเพื่อจะไปทำโรงงานพลาสติกที่เมืองจีน จึงได้ขอแยกตัวออกมาทำงานเป็นลูกจ้างที่สำเพ็ง โดยคุณพ่อเล่าว่าคุณพ่อเป็นคนแรก ๆ ที่เอาพวกเชือกหรือด้าย จากมัดใหญ่ มาแบ่งเป็นมัดเล็ก ๆ แล้วทำการขายสินค้าแบบเป็นหน่วยนับแบบเป็นโหล ๆ ละ 12 ชิ้น จากความขยันและความฉลาดของคุณพ่อ เจ้าของร้านไว้วางใจคุณพ่อมาก และต้องการให้คุณพ่อเป็นผู้จัดการที่ร้าน แต่เนื่องจากภาระอันใหญ่หลวงของครอบครัวที่อยู่เมืองจีน เมื่อพอเก็บเงินได้แล้วก็เดินทางกลับไปประเทศจีน คุณพ่อได้เริ่มต้นประกอบธุรกิจจากการผลิตพลาสติก โดยผลิตภัณฑ์ที่ท่านทำก็คือหวีที่ใช้หิวผมนั่นเอง ท่านเล่าว่าในสมัยนั้นหวีที่คนจีนใช้กัน ก็เป็นการผลิตจากเครื่องของท่าน ก็กิจการน่าจะไปได้ดีแต่เนื่องจากระบอบการปกครองระบบคอมมิวนิสต์เริ่มเข้ามาในประเทศจีน ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า ท่านเคยต้องหนีโดยการต้องซื้อจักรยาน และจ้างให้คนขับพาท่านหนีระยะทางผ่านภูเขาประมาณ 3 ลูก และเมื่อถึงที่หมายแล้วก็ยกจักรยานคันนั้นให้คนขับเป็นค่าจ้างไป

คุณพ่อได้แต่งงานกับคุณแม่ชอฮุ้น แซ่โต้ว เมื่ออายุได้ประมาณ 22 ปี โดยการทาบทามจากผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย และคุณพ่อก็เคยขี่จักรยานเพื่อไปแอบดูคุณแม่ด้วย ซึ่งคุณแม่พวกเราถือได้ว่าเป็นผู้หญิงที่สวยคนหนึ่งในหมู่บ้านนั้น คุณแม่บอกว่าเมื่อเห็นหน้าคุณพ่อครั้งแรกก็บอกว่าคุณพ่อไม่หล่อเลย ผิวก็ดำ แต่ที่ตกลงกับคุณพ่อ

เพราะว่าไม่ถูกชะตาอีกคนหนึ่งที่ผิวใหญ่และน่าเช่นกัน และเห็นว่าคุณพ่อเป็นคนขยัน มีหัวการค้าขาย คุณพ่อท่านมีความคิดว่าถ้ายังคงอยู่ที่ประเทศจีนเหมือนเดิม ที่มีระบบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์คงจะไม่ดีแน่ เมื่อแต่งงานได้ไม่นาน ท่านจึงได้เดินทางกลับมาที่ประเทศไทย เพื่อที่จะกลับมาเริ่มต้นทำธุรกิจที่ประเทศนี้

เมื่อคุณพ่อกลับมาที่ประเทศไทยแล้ว คุณพ่อก็ได้เริ่มธุรกิจด้วยกันกับพี่ ๆ น้อง ๆ ที่อยู่ในประเทศไทย โดยมีตัวแปะ (คุณวุฒิชัย ตั้งกิจงามวงศ์) คุณพ่อ และซิกเจ็ค (คุณชิตชัย ตั้งกิจงามวงศ์) ที่ได้เดินทางมาที่ประเทศไทยแล้วเช่นกัน โดยมาอยู่ด้วยกันที่ตึกแถว ที่อยู่ตรงสะพานหัวช้าง โดยในช่วงแรกคุณพ่อจะเริ่มต้นธุรกิจเกี่ยวกับพลาสติกเช่นเดิม แต่ก็ประสบกับปัญหาเรื่องการสั่งเครื่องจักรจากต่างประเทศที่ไม่ได้มาตามที่ตกลง รวมทั้งปัญหาในเรื่องเม็ดพลาสติกในสมัยนั้น ท่านจึงต้องเลิกความคิดในการทำธุรกิจนี้ไป หลังจากนั้นการทำธุรกิจเกี่ยวกับไม้นั้นก็เริ่มต้นขึ้นมาจากการที่มีคนมาเสนอเครื่องจักรไสไม้ที่สั่งมาจากประเทศเยอรมัน โดยคนที่นำเข้ามานั้นบอกว่ามีคนสั่งเข้ามา แต่เมื่อเครื่องมาแล้วคนที่สั่งไม่เอา ก็เลยเอามาเสนอทางคุณพ่อ ซึ่งท่านเห็นว่าน่าจะเป็นไปได้รวมทั้งในสมัยนั้นไม่น่าจะมีปัญหาเรื่องวัตถุดิบเรื่องไม้เหมือนกับเม็ดพลาสติก ท่านจึงได้ซื้อเครื่องจักรนั้น และเริ่มรับจ้างไสไม้ให้กับหน่วยงานก่อสร้างต่าง ๆ กิจการโรงค้าไม้จึงได้เริ่มต้นนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา โดยได้ใช้ชื่อกิจการว่า “เจ็ยเสียงฮวก” โดยมีคุณพ่อและซิกเจ็คเป็นฝ่ายขายและการตลาด ส่วนตัวแปะเป็นฝ่ายผลิต คุณพ่อเล่าว่าสมัยแรก ๆ เครื่องไสไม้เสียงดังมาก จนข้าง ๆ บ้านไม่พอใจ และห้ามทำงานในตอนกลางคืน กิจการก็ไปได้ด้วยดี จนถึงจุดหนึ่งที่พี่น้องทั้งสามคนได้ปรึกษากันว่าควรที่จะมีการแยกย้ายกันไปทำอะไรสักอย่าง จึงได้แยกกันไปทำส่วนตัวกัน ซึ่งตัวแปะก็ได้ตั้งกิจการเกี่ยวกับค้าไม้และวัสดุก่อสร้าง ใช้ชื่อกิจการว่า “หจก.สมบูรณสิน” จนถึงปัจจุบันนี้ ส่วนซิกเจ็ค ก็ได้ตั้งกิจการเกี่ยวกับไม้ และเฟอร์นิเจอร์ใช้ชื่อว่า “บริษัท อุตสาหกรรมดีสวัสดิ์ จำกัด” จนถึงปัจจุบันนี้เช่นเดียวกัน

ส่วนคุณพ่อเมื่อได้แยกตัวมาแล้วก็ยังทำธุรกิจเกี่ยวกับไม้ และการก่อสร้างอีกด้วย โดยคุณพ่อไม่เคยมีความรู้เกี่ยวกับการก่อสร้างเลย แต่ท่านก็อาศัยเก็บประสบการณ์จากตอนที่ไปขายไม้ตามหน่วยงานก่อสร้างต่าง ๆ อาคารก่อสร้างที่สำคัญที่คุณพ่อเป็นผู้ดำเนินการก็คือ กรมสรรพากรที่ตรงถนนราชดำเนินก่อนที่ถูกไฟไหม้ไป อาคารที่ธนาคารแห่งประเทศไทย ตึกแถวบริเวณโบ้เบ้ ตึกแถวบริเวณสะพานขาว และยังมีอีกหลายแห่ง ส่วนเรื่องไม้นั้นคุณพ่อได้พบว่ามีเศษไม้ที่เหลือจากการทำประโยชน์อื่น ๆ แล้วเป็นจำนวนมาก ซึ่งในเวลานั้นนอกจากนำเศษไม้ไปเผาถ่านและทำเป็นเชื้อฟืนแล้ว ยังเหลือเศษไม้อีกเป็นจำนวนมากไม่เกิดประโยชน์ จึงได้แนวความคิดว่าจะนำเศษไม้พวกนี้มาทำประโยชน์ให้มีมูลค่ามากกว่านี้ ประกอบกับได้มีโอกาสรับงานซ่อมแซมพื้นในบ้านพิษณุโลก ตั้งอยู่แถวโรงพยาบาลมิชชั่น พบว่าพื้นที่หลังของบ้านพิษณุโลกปูด้วยไม้ปาร์เกต์ ซึ่งมีการทำมาแต่โบราณแล้ว มีลวดลายสวยงามมาก แต่ในขณะนั้นปาร์เกต์ยังทำด้วยมือ และไม่มีการเข้ลิ้นร่องอย่างในปัจจุบัน ทำให้เสียเวลาและสิ้นเปลืองค่าแรงงานในการผลิตมาก จึงได้นำความคิดนี้มาศึกษา

เพื่อที่จะใช้เครื่องจักรในการผลิตปาร์เกต์จากเศษไม้ที่มีเหลืออยู่เป็นจำนวนมากนี้และยังได้พบกับปัญหาความชื้นของไม้ซึ่งเป็นอุปสรรคในการปูพื้น ซึ่งในขณะนั้นยังไม่มีกรรมวิธีในการจัดการความชื้นของไม้ โดยในขณะนั้นยังใช้วิธีการตากแดดไม้เพื่อไล่ความชื้น ซึ่งวิธีนี้นอกจากจะไม่ได้ผลไม่เต็มที่แล้วยังสิ้นเปลืองเวลาอีกด้วย จึงได้ศึกษาวิธีการกรรมวิธีการอบไม้เพื่อไล่ความชื้น และได้สร้างเตาอบสำหรับการอบไม้ขึ้น ซึ่งได้ผลแน่นอนและใช้เวลาสั้นกว่ามาก เมื่อได้ศึกษาขั้นตอนการผลิตที่แน่นอนแล้ว จึงได้ทำการลงทุนเป็นจำนวนมากในการสั่งเครื่องจักรเข้ามาผลิตไม้

ปาร์เกตต์อย่างจริงจังในปี พ.ศ.2500 ซึ่งอาจจะเรียกได้ว่าท่านเป็นคนแรกที่ได้นำไม้ปาร์เกตต์เข้ามาใช้ในประเทศไทยก็ว่าได้ โดยในวงการไม้แล้วจะรู้จักคุณพ่อในนามของ “ชาเลีย”

เมื่อคุณพ่อกลับมาทำธุรกิจที่เมืองไทย ได้ 7 ปี คุณแม่ก็ได้เดินทางมาประเทศไทย และได้อยู่ร่วมกันกับคุณพ่ออย่าง เป็นครอบครัวที่ไม่ต้องไปไหนอีกแล้ว โดยคุณพ่อได้เริ่มตั้งโรงงานอยู่ที่ถนนปู้เจ้าสมิงพราย จังหวัดสมุทรปราการ โดยการ ซื้อที่ต่อมาจาก หจก.ไทยเจริญอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นโรงงานทำยางก่อนหน้านี้ ปัจจุบันก็คือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด วิจิตรปากแก้ว และได้เริ่มทำการผลิตไม้ปาร์เกตต์อย่างจริงจัง ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาเป็นเวลานานไม่น้อยกว่าที่จะนำผลิตภัณฑ์นี้เป็นที่รู้จักและ นำมาใช้กัน จนกระทั่งในปี พ.ศ.2510 จึงได้ตลาดจากต่างประเทศ เช่น ฮองกง ไต้หวัน สิงคโปร์ และญี่ปุ่น จนกระทั่งผลิต ออกมาไม่เพียงพอกับความต้องการของตลาดต่างประเทศ จึงได้เพิ่มกำลังการผลิตโดยเปิดโรงงานขึ้นอีกหนึ่งแห่งที่ ถนนงามวงศ์วาน จังหวัดนนทบุรี ซึ่งปัจจุบันก็คือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ลายวิจิตร และปี พ.ศ. 2511 ก็ได้เปิดอาคารสำนักงานใหญ่ และได้เปิดเป็นบริษัทในนาม บริษัท ไม้ลายวิจิตร จำกัด โดยตั้งอยู่ที่ถนนลูกหลวง เขตคูสิต แขวงสวนจิตรลดา กรุงเทพฯ ฯ

คุณพ่อกับคุณแม่มีลูกด้วยกันทั้งหมด 8 คน โดยเป็นผู้ชาย 6 คน ผู้หญิง 2 คน สมัยนั้นคุณพ่อให้ความสำคัญกับเรื่องการศึกษาทุกคนต้องเรียน หนังสือ คุณพ่อจะให้ลูก ๆ เรียนโรงเรียนเดียวกันทุกคน ตอนเช้าจะมีคนขับรถ ไปส่งและรับที่โรงเรียน ถ้าวันไหนคนขับรถคุณพ่อไม่ว่าง พวกเราก็จะได้กลับ กับรถส่งของของบริษัท บางครั้งรับพวกเราเสร็จแล้วก็ต้องไปรับช่างติดตั้งที่อยู่ หน่วยงานด้วย ทำให้พวกเราได้เห็นถึงการวางแผนงานของท่าน และยังได้เห็น

การทำงานของคุณพ่อ บทบาทเรื่องการดูแลลูก ๆ จะเป็นหน้าที่ของคุณแม่เป็นหลัก คุณแม่ของพวกเราเป็นคนที่ใจดี ดูแล ทั้งคุณพ่อ และลูก ๆ เป็นอย่างดี และใจบุญมาก ทุกวันพระ วันเกิดของคุณพ่อหรือคุณแม่ พวกเราจะต้องไปตักบาตรกันที่ หน้าวัดเบญจมบพิตร ซึ่งทุกครั้งที่พวกเราผ่านหน้าวัดและเห็นผู้คนตักบาตรก็จะนึกถึงคุณแม่ของพวกเราด้วย พอถึงวันหยุด คุณแม่จะพาพวกเราไปเที่ยวกันที่บางแสน พัทยา สวนสามพราน ส่วนคุณพ่อนาน ๆ ครั้งจะได้ไปด้วยกันสักทีหนึ่ง เนื่องจาก ในสมัยนั้นไม่มีโทรศัพท์มือถือ อินเทอร์เน็ต แฟกซ์ การติดต่อการค้าขายกันในสมัยนั้นมักจะอยู่กันที่เล่นไปนกระจอก

ตามคลับ ตามบาร์ต่าง ๆ พวกเราก็ไม่ค่อยชอบเหมือนกันที่คุณพ่อ มักกลับบ้านดึก ๆ สิบบุหรี และดืมเหล้า แต่งานการของท่านไม่เคย เสียเลย พวกเราจึงเริ่มเข้าใจว่าสิ่งที่คุณพ่อทำตอนนั้นมันคือการเข้า สังกมอย่างหนึ่ง คุณพ่อคุณบุหรีแบบเข้าไปแล้วพ่นออกมาเลย เพราะ ตอนที่ท่านตัดสินใจเลิกคุณบุหรี ท่านก็เลิกได้เลยไม่มีอาการใด ๆ ทั้งสิ้น

ในเรื่องของความกตัญญูของท่านนั้นก็จะเห็นได้จากว่า หลังจากที่คุณพ่อ ตัวแปะ ชิคเจ็ค มาค้าขายที่ประเทศไทยนั้น ทุกคนก็จะต้องส่งเงินไปช่วยเหลือที่ทางบ้านทุกคน ไม่เคยขาด มีการเขียนจดหมาย คุยโทรศัพท์ติดต่อกันตลอด และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมพี่น้องทั้งสามคนก็พาอามา มาอยู่ที่เมืองไทย โดย ได้มาอยู่ที่บ้านของลูกแต่ละคนสลับกันไป คุณพ่อพูดเสมอว่าอามาเป็นแม่ที่แข็งแกร่ง สอนลูกได้ดีทุกคน และอีกคนที่พี่น้อง ทั้งสามคนปฏิบัติกันก็คือ ในทุกปีพี่น้องทั้งสามคนจะต้องไปจัดงานวันเกิดให้กับเหล่าเจ๊ก ที่คลอง 7 รังสิต เพราะเหล่าเจ๊กถือ ว่าเป็นผู้มีบุญคุณที่ให้ที่อยู่ทำงาน ในสมัยที่พี่น้องทั้งสามคนมาประเทศไทย